

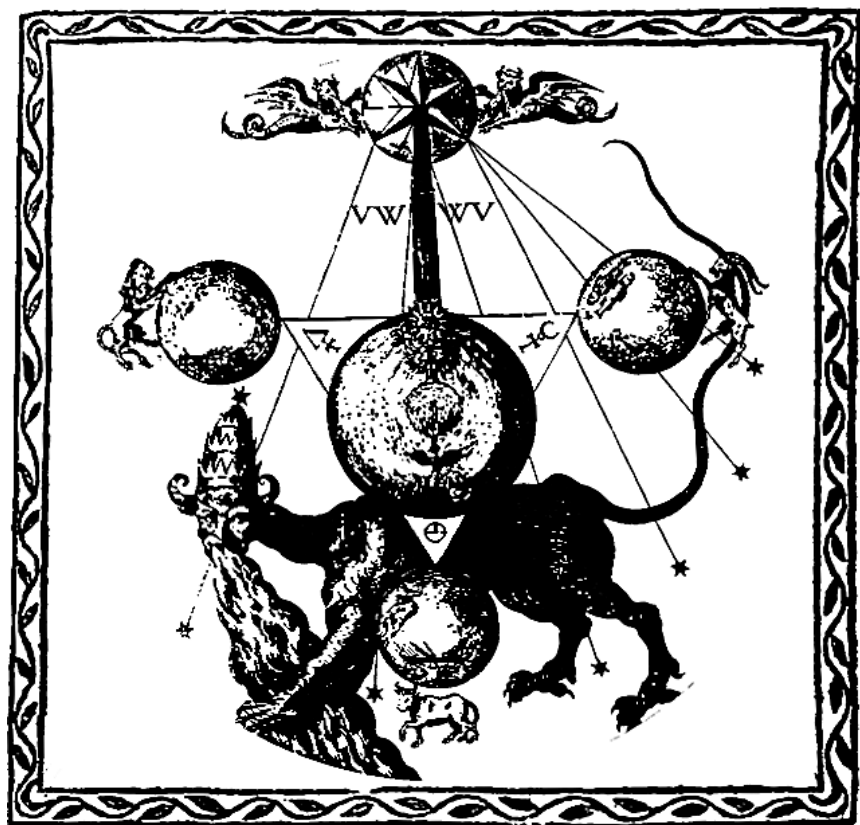
PAPUS WIEDZA MAGÓW

AD
ARS DIAVOLI
BIBLIOTEKA DIABOLOGICZNA

WYDAWCA
ARKADIUSZ SIEJDA
KALINOWO 2026

WSTĘP

TRÓJJEDNOŚĆ

– ODPOWIEDNIKI I ANALOGIA –

ASTRAL

Historia podaje, że najwięksi myśliciele starożytności, jakich znała nasza cywilizacja zachodnia, uzupełniali swoją wiedzę, zgłębiając egipskie tajemnice. Nauka przekazywana przez strażników tych tajemnic znana jest pod różnymi nazwami: Wiedza tajemna, Hermetyzm, Magia, Okultyzm, Ezoteryka itp.

Wszędzie identyczny w swoich zasadach, kodeks nauczania stanowi tradycyjną naukę Magów, którą ogólnie nazywamy Okultyzmem. Nauka ta obejmowała teorię i praktykę wielu zjawisk, z których tylko niewielka część stanowi obecnie dziedzinę magnetyzmu lub tak zwanych seansów spirytystycznych. Praktyki zawarte w studiach nad psychologią stanowiły, co należy podkreślić, jedynie niewielką część nauki okultystycznej, która obejmowała jeszcze trzy duże działy: Teurgię, Magię i Alchemię.

Badanie okultyzmu ma zasadnicze znaczenie z dwóch punktów widzenia: rzuca nowe światło na przeszłość i pozwala historykom spojrzeć na starożytność w jeszcze mało znanej formie. Z drugiej strony, badania te przedstawiają współczesnemu eksperymentatorowi syntetyczny system twierdzeń, które można zweryfikować naukowo, oraz idei dotyczących wciąż mało znanych sił natury lub człowieka, które można kontrolować poprzez obserwację.

Wykorzystanie analogii, metody charakterystycznej dla okultyzmu, i jej zastosowanie w naszych współczesnych naukach lub w naszych nowoczesnych koncepcjach sztuki i socjologii pozwala rzucić zupełnie nowe światło na problemy, które wydają się na pozór najbardziej skomplikowane.

Okultyzm nie twierdzi, że daje jedyne możliwe rozwiązanie poruszanych przez siebie kwestii. Jest narzędziem pracy, środkiem do nauki, a tylko próżna duma może sprawić, że jego zwolennicy będą twierdzić, że posiadają absolutną Prawdę w jakiegokolwiek kwestii. Okultyzm jest systemem filozoficznym, który daje rozwiązanie kwestii najczęściej pojawiających się w naszych umysłach. Czy rozwiązanie to jest jedynym wyrazem Prawdy? Tylko eksperymenty i obserwacje mogą to ustalić.

Aby uniknąć błędów interpretacyjnych, okultyzm należy podzielić na dwie duże części:

1. Część niezmienną, stanowiącą podstawę tradycji, którą można łatwo odnaleźć w pismach wszystkich hermetystów, niezależnie od epoki i pochodzenia.
2. Część osobista autora, składająca się z komentarzy i specjalnych zastosowań¹.

Część zasadnicza może być podzielona na trzy części:

1. Istnienie Trójjedności jako fundamentalnego prawa działania na wszystkich płaszczyznach Wszechświata².

¹To właśnie poprzez celowe mieszanie tych dwóch aspektów przeciwnicy okultyzmu zawsze szukali argumentów.

²Człowiek może pojąć Jedność dopiero po przeanalizowaniu trzech płaszczyzn jej przejawiania się. Stąd boska Trójca większości kosmogonii, ludzka Trójca (Duch-Dusza-Ciało) hermetyzmu, Trójca w jednolitej koncepcji Boga i Człowieka.

2. Istnienie Odpowiedników, łączących ściśle wszystkie części Widzialnego i Niewidzialnego Wszechświata³.

3. Istnienie świata niewidzialnego, dokładnego duplikatu i wiecznego czynnika świata widzialnego⁴.

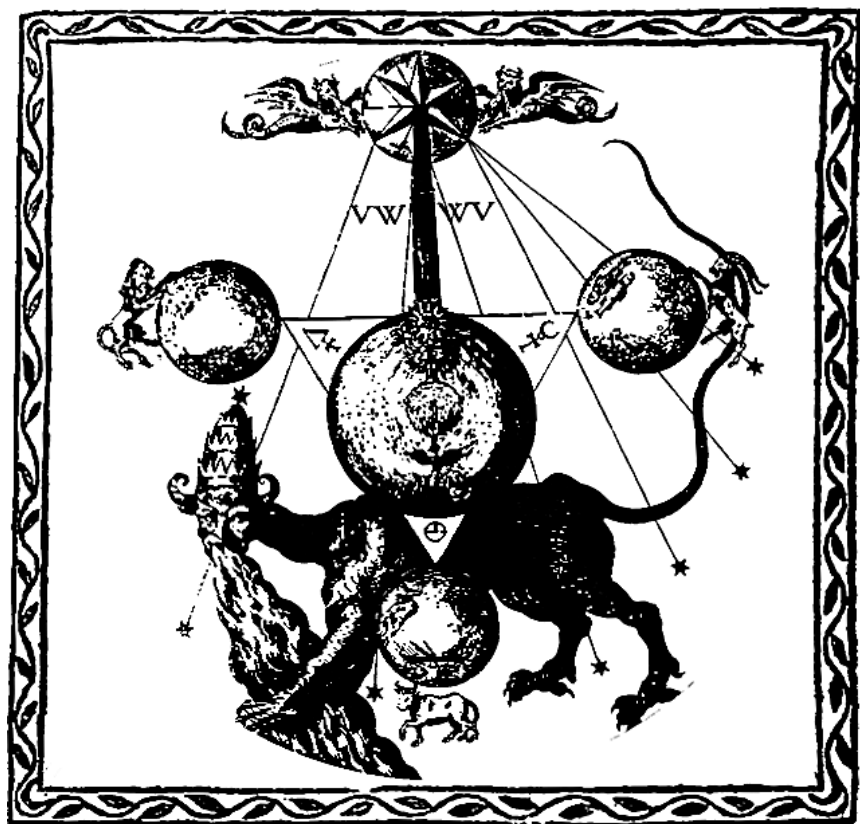
Możliwość manifestowania przez każdą inteligencję swojego potencjału w szczegółowych zastosowaniach jest skuteczną przyczyną postępu badań, źródłem różnych szkół i dowodem możliwości zachowania przez każdego autora swojej osobowości, niezależnie od obszaru działania, którym się zajmuje.

³W ten sposób, poprzez zastosowanie analogii, przechodzi się od faktów do praw, a od praw do zasad. Doktryna korespondencji implikuje analogię i wymaga jej zastosowania.

⁴Tutaj mają miejsce ezoteryczne nauki o świecie astralnym, okultystycznych siłach natury i człowieka oraz niewidzialnych istotach unoszących się w przestrzeni.

ROZDZIAŁ I

I

MIKROKOSMOS LUB CZŁOWIEK

Na pierwszy rzut oka nic nie wydaje się bardziej skomplikowane niż istota ludzka. Jak analizować wszystkie szczegóły jej budowy anatomicznej i fizjologicznej, nie mówiąc już o psychicznej?

Ezoteryzm doszukuje się wszędzie syntezy i pozostawia badanie szczegółów potężnym wysiłkom nauk analitycznych. Zobaczmy, czy można ująć syntetycznie zasady, składające się na całość istoty ludzkiej.

Ogólnie biorąc, wszystkie organy, z których składa się ta istota, przedstawiają nam się w okresie pełnego działania. Wszystko to żyje, porusza się, przemawia do naszej świadomości tysiącem objawów i tylko przy wielkiej uwadze postrzegamy nieliczne przyczyny licznych zjawisk.

Lecz oto nadchodzi noc; członki ciężą, oczy się przymykają, świat zewnętrzny przestaje oddziaływać na istotę ludzką i ona sama również przestaje na tenże świat oddziaływać: człowiek śpi. Skorzystajmy z tego snu, aby rozpocząć nasze badania.

Człowiek śpi, a jednak arterie jego pulsują, serce bije, krew krąży; organy trawienia pracują, płuca rytmicznie wdychają życiodajne powietrze. To, co nazywamy człowiekiem, podczas snu nie jest zdolne, ani do ruchu, ani do czucia, ani do myślenia; nie może ani kochać, ani nienawidzić, ani być szczęśliwym, ani cierpieć; członki spoczywają bezwładnie, twarz jest nieruchoma, a jednak organizm działa, jak gdyby nic się nie zmieniło⁵.

Wobec tego zmuszeni jesteśmy odróżniać w człowieku:

1. Część mechaniczną, działającą tak dobrze podczas snu jak i na jawie; to jest organizm właściwy.
2. Drugą część, intelektualną, działającą tylko na jawie; to, co zwiemy Świadomością, Duchem.

Dziedzina organizmu wydaje się zatem równie wyraźnie oddzielona jak dziedzina Ducha. Lecz co się dzieje w tym organizmie?

To wszystko, co zależy od Ducha – kończyny, twarz i jej narządy, głos, a nawet ogólna wrażliwość – wszystko to, jak widzieliśmy, spoczywa. I to wszystko właśnie leży na peryferii, na zewnątrz powłoki cielesnej. To wewnątrz tułowia, w trzech segmentach, które

⁵ Sny zaledwie mącą ten spokój i przypominają o istnieniu wyższej zasady w człowieku.

go tworzą: brzuchu, piersi i głowie, zachodzą przemiany, stanowiące o ruchu automatycznym ludzkiej maszyny.

Jak każda maszyna, organizm ludzki posiada organy napędzane, siłę napędową oraz centrum utrzymania i odnawiania tej napędowej siły.

Jako przykład bardzo materialny weźmy parowóz; znajdziemy w nim członki stalowe, poruszane za pomocą pary a odnawianie tej pary jest utrzymywane przez ciągłe wydzielanie ciepła.

Również, w organizmie ludzkim znajdujemy organy o specjalnej budowie (o włóknach gładkich), arterie, żyły, organy trawienia itp., poruszane za pomocą siły nerwowej, przepływającej po siatce systemu nerwowo-sympatycznego. Ta siła jako też i życie poszczególnych komórek, z których się składają organy, jest podtrzymywana przez obieg krwi arterialnej. A więc w sumie: organy, jako ośrodki działania różnych sił, siła motorowo-nerwowa i siła ożywcza krwi, oto główne zasady, składające się na działanie maszyny ludzkiej.

Lecz człowiek się budzi. Coś dołącza się do sił poprzednich. Członki, które spoczywały, poruszają się; twarz ożywia się, oczy się otwierają; człowiek wstaje i mówi. Zaczyna się nowe życie, podczas kiedy życie organiczne w dalszym ciągu trwa.

Czynnik, który się teraz zjawił, zasadniczo różni się od poprzednich: posiada oddzielne organy działania (o włóknach prądkowanych); posiada również specjalny system nerwowy, posługuje się ciałem, jak robotnik narzędziem, jak maszynista parowozem, kieruje wszystkimi organami i ośrodkami zewnętrznymi, które przed chwilą odpoczywały. Czynnikiem ten zwiemy Duchem świadomym.

Reasumując powyższe, stwierdzamy, że istnieją w człowieku trzy pierwiastki: to, co podtrzymuje całość – CIAŁO FIZYCZNE; to, co ożywia i porusza całość, tworząc dwa bieguny jednego pierwiastku – DUSZA; wreszcie to, co rządzi całością – DUCH.

Ciało fizyczne, dusza lub pośrednik plastyczny, podwójnie polaryzowany i duch świadomy – oto trzy główne pierwiastki, stanowiące istotę ludzką. Zważywszy, że pośrednik plastyczny jest podwójny, możemy powiedzieć, że człowiek składa się z trzech pierwiastków organicznych: to, co podtrzymuje, to, co ożywia, to, co porusza: ciało fizyczne, ciało astralne i istota psychiczna, zsyntetyzowane i sprowadzone do jedności przez świadomość: to, co rządzi: Duch. Oto Trójca w jedności lub Trójjedność okultyzmu.

TRZY PIERWIASTKI

Istota ludzka składa się zatem z trzech pierwiastków: ciała fizycznego, pośrednika plastycznego lub duszy i Ducha świadomego. To ostatnie pojęcie jest syntezą poprzednich i łączy w jedność Trójęc organiczną.

Przypomnijmy, że okultyści wszystkich epok i wszystkich szkół zgadzają się co do tego fundamentalnego podziału na trzy pierwiastki. Jednak analiza tychże, ich działania fizycznego, emocjonalnego lub intelektualnego, ich lokalizacji anatomicznej lub psychologicznej, doprowadziła różne szkoły do poddziałów. Ale niezmienną podstawą nauk ezoterycznych pozostaje doktryna trzech pierwiastków⁶.

Ciało fizyczne podtrzymuje wszystkie elementy składające się na wcielonego człowieka. Jego centrum działania znajduje się w brzuchu.

Ciało astralne ożywia wszystkie elementy składające się na wcielonego człowieka. Jego centrum działania znajduje się w klatce piersiowej i stanowi zasadę spójności człowieka.

Istota psychiczna porusza wszystkie elementy składające się na wcielonego człowieka, z wyjątkiem elementów podlegających Duchowi: jej centrum działania znajduje się w tylnej dolnej części głowy⁷.

Duch, syntetyzując w sobie trzy poprzednie pierwiastki – rządzi całym organizmem, oświecony Inteligencją i obsługiwany przez Wolę. Duch ma swoje oparcie w materialnym mózgu, ale poza rzadkimi wyjątkami nie jest całkowicie wcielony w istotę ludzką⁸.

⁶ Prawo tych wszystkich podziałów sformułowane zostało pod względem matematycznym przez Hoene-Wrońskiego w 1800 r., pod nazwą: Prawa Tworzenia.

Jedność przejawia się przede wszystkim w trójcy (jak w naszej pierwszej analizie istoty ludzkiej).

Z tych trzech pierwotnych składników powstają cztery pochodne ($3+4=7$), co podnosi do siedmiu liczbę składników, wynikających z pierwszej analizy.

To stanowi podstawę Teozofii.

Lecz Wroński idzie dalej i wprowadza trzy nowe składniki, pochodzące z działania pierwiastków pozytywnych na negatywne i odwrotnie, co podnosi do dziesięciu liczbę składników analizy (Dziesięć Sefirot Kabały). Syntetyzując je w Jedności, otrzymujemy kompletną serię Wrońskiego, który osiągnął najwyższą syntezę, jaką stworzono w XIX wieku.

⁷ *Trzy matki są w człowieku. Głowa, Brzuch i Klatka piersiowa. Głowa stworzona została z Ognia, brzuch z Wody, a klatka piersiowa, pośrednik między nimi, z Ducha (Sefer Iesirach, według Ad. Franck).*

⁸ *Głowa jest siedliskiem duszy umysłowej; klatka piersiowa – duszy witalnej; brzuch – duszy zmysłowej (Robert Fludd, XVI wiek).*

Ryc. 3.

CIAŁO FIZYCZNE

To, co podtrzymuje wszystkie elementy istoty ludzkiej na Ziemi nazywamy ciałem fizycznym.

Ciało fizyczne we właściwym sobie, wyżej oznaczonym zakresie, składa się ze szkieletu, mięśni i organów trawienia z przynależnymi narządami. Dostarcza ono ciału astralnemu krwinki czerwone, narządy krążenia z pomocniczymi organami, zaś ciału psychicznemu – wszystkie składniki materialne systemu nerwowego gruczołowego.

Wreszcie na użytek wyłączny Ducha przeznacza składniki materialne systemu nerwowego świadomego.

Składniki materialne istoty ludzkiej odnawiają się ciągle przez przyjmowane pożywienie, przerabiane za pomocą organów trawienia na mleczko (chyle). Ten ośrodek przemiany i pracy ciała fizycznego znajduje się więc w jamie brzusznej.

Ciało fizyczne, a właściwie jego produkty, krążą w organizmie przy pomocy kanałów limfatycznych, na przebiegu których umieszczone są gruczoły, przeznaczone na składy zapasów materialnych.

Ciało fizyczne, kierowane w swym ruchu organicznym przez Instynkt, manifestuje się Duchowi świadomemu za pośrednictwem potrzeb.

CIAŁO ASTRALNE

To, co ożywia wszystkie elementy istoty ludzkiej nazywamy ciałem astralnym. Ciało astralne jest dokładnym sobowtorem ciała fizycznego. Stanowi ono prawdziwy organizm i posiada narządy fizyczne, ośrodki działania oraz lokalizacje.

Narządy fizyczne szczególnie związane z ciałem astralnym to narządy oddechowe i krążeniowe oraz wszystkie ich zależności.

Zatem ośrodkiem działania ciała astralnego jest klatka piersiowa. Jego funkcje organiczne utrzymywane są przez wpływ powietrza atmosferycznego, przerabianego za pomocą aparatu oddechowego na siłę życiową, zawartą w ciałkach krwi (oksyhemoglobina)⁹.

Układ krążenia doprowadza siłę życiową do wszystkich punktów organizmu i dostarcza istocie psychicznej materiałów, niezbędnych do wytworzenia siły nerwowej¹⁰.

Ciało astralne, kierowane przez Uczucie, objawia się Duchowi świadomemu za pośrednictwem Namiętności.

⁹ Dusza zmysłowa lub żywiołowa (elementarna) tkwi we krwi i jest czynnikiem odpowiedzialnym za odczuwanie, odżywianie, rozmnażanie, jednym słowem za wszystkie funkcje organiczne (Robert Fludd, XVI wiek).

¹⁰ Pitagoras nauczał, że dusza posiada ciało, które jest jej dane zgodnie z jej dobrą lub złą naturą poprzez wewnętrzne działanie jej władz. Ciało to nazywał eterycznym (subtelnym) wozem duszy i twierdził, że ciało śmiertelne jest jego bardziej zagęszczoną powłoką. Uprawiając cnotę, dążąc do prawdy, zachowując czystość, dbamy o duszę i jej ciało świetliste (Hierokles, Aurea Carmina, werset 68).